ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΧΑΜΠΙΓΚΕΡ

"ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...,,

ΠΟ κάμποσον καιρὸ τώρα, ἡ Λουκιανὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ ζηλεύῃ τὸν ἄνδρα της. Παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνιώδη ταραχὴ τὸ κάθε του βῆμα, τὴν κάθε τηλεφωνικὴ συνδιάλεξί του, δὲν ἔμενε εὐχαριστημένη οὔτε μὲ τὸν ἑαυτό της οὔτε μὲ τοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἤξερε οὔτε ἡ ἴδια τὸ γιατί.

—Πρόκειται γιὰ μιὰ μικρὴ νευρασθένεια, τῆς εἶχε πῆ ὁ γιατρός, ποὺ πῆγε νὰ συμβουλευθῆ, κυνικός, ὅπως εἶνε οἱ περισσότεροι γιατροί.

Καὶ ὅμως, μὲ ἕνα μονάχο βλέμμα του, σὰν ἐκεῖνα ποὺ τῆς ἔρριχνε ἄλλοτε, ὁ ἄνδρας της θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ξαναχαρίση ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἡ Λουκιανὴ τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτὸ καὶ ἀπὸ καιρὸ τὸ περίμενε, τὸ λαχταροῦσε αὐτὸ τὸ βλέμμα τοῦ Πιέρ της. Μὰ ἡ ἑβδομάδες περνοῦσαν καὶ ἡ Λουκιανὴ δὲν ξανάβρισκε αὐτὸ τὸ βλέμμα, αὐτὴν ἐκφρασι, στὸ πρόσωπό του. Γιατί ;... Μὰ γιατί ἄλλο, παρὰ γιατί ὁ Πιὲρ δὲν ἦταν πειὰ δικός της ;...

—Ἄ ! μὰ ὄχι !... Ὄχι αὐτό !...

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ σκεπτόταν αὐτὸ ἡ Λουκιανή, κατέβαλε ὅλη της τὴν προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν τὸ πιστέψῃ. Ὁ Πιὲρ νὰ τὴν ἀπατᾶ ; Ἄ, Θεέ μου !....

Ἕνα πρωΐ, ὁ Πιὲρ ἔφυγε καὶ πάλι γιὰ τὸ γραφεῖο του, ἀφοῦ προηγουμένως, ὅπως πάντα ἄλλωστε, γέμισε τὴ Λουκιανὴ μὲ φιλιά, στὸ στόμα, στὰ μάγουλα, στὰ μάτια. Καὶ ὅμως, πόσο ψυχρά, πόσο ἀδιάφορα φαινόντουσαν τώρα αὐτὰ τὰ φιλιὰ στὴ Λουκιανή !... Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔδωξε τὴν ὑπηρέτριά της, πλάγιασε στὸ κρεββάτι, ξανακοιμήθηκε καὶ ὠνειρεύτηκε τὸν Πιέρ, τὸν ὁποῖο εἶδε στ' ὄνειρό της μαζὺ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα !...

—Πιέρ !... ἐκραύγασε, καὶ πετάχτηκε ἐπάνω.

Μὰ ἀντὶ τοῦ Πιὲρ, παρουσιάστηκε ἡ ὑπηρέτρια.

—Ἡ κυρία μὲ ἐκάλεσε ;

—Ναί..., ἀπάντησε μὲ μισὸ στόμα ἡ Λουκιανή.

Καὶ σηκώθηκε, πῆρε τὸ μπάνιο της, τὸ γάλα της, ἔκανε τὴν τουαλέττα της... Ἀλλὰ δὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της διόλου καλά.

Σὲ λίγο μπῆκε στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο τοῦ ἀνδρός της. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μερικὰ βιβλία, ποὺ τῆς φάνηκαν καινούργια, καὶ ἔπειτα πλησίασε στὸ γραφεῖο τοῦ Πιέρ, ἐπάνω στὸ ὁποῖο, χαρτιά, βιβλία, τσιγάρα, βρισκόντουσαν ἀνακατωμένα, μὲ μιὰ πολὺ συνηθισμένη ἀταξία. Ἡ Λουκιανὴ ἄρχισε νὰ ψάχνη — ὦ, μὲ μεγάλη ἀδιαφορία !— μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀνακατωσιά, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε τὸ ἀποκαλυπτικό, τίποτε τὸ ἐπιβαρυντικὸ γιὰ τὸν ἄνδρα της. Ἔξαφνα, τὸ βλέμμα της ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα σημείωμα. Ἦταν ἕνα τόσο δὰ χαρτάκι, μὲ γράμματα τοῦ Πιέρ. Τὰ μάτια της ἀνοιγόκλεισαν γρήγορα καὶ ἡ καρδιά της χτύπησε δυνατά, ὅταν στὸ χαρτάκι αὐτὸ διάβασε τὸ ὄνομά της : «Λουκιανή». Μὰ ἡ καρδιά της χτύπησε ἀκόμη πιὸ δυνατά, ὅταν διάβασε πλάϊ καὶ ἕνα ἄλλο ὄνομα : «Μπουαγέ». Ὄχι ! Αὐτὴ δὲν λεγόταν Λουκιανὴ Μπουαγέ, κάθε ἄλλο ! Λουκιανὴ Μπουαγέ, λεγόταν χωρὶς ἄλλο ἡ ἄλλη, ἡ φιλενάδα του ! Νὰ λοιπὸν ποὺ τὸν εἶχε τσακώσει ἐπιτέλους ! Καμμιὰ ἀμφιβολία !...

Ἡ Λουκιανὴ ἔσκυψε προσεκτικώτερα ἐπάνω στὸ ἀποκαλυπτικὸ σημείωμα. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν, τὰ γόνατά της ἐλύγιζαν. Νὰ τώρα καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τῆς ἄλλης, παρακάτω. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου της ! «Σ. 2177». Καὶ πιὸ κάτω, αὐτὲς ἡ μισητές, ἡ βρωμάρικες λέξεις : **«Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς» !....**

—Ὥστε, ἔτσι !...

Ἡ Λουκιανὴ ἦταν πειὰ βεβαία. Βεβαία γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ ἀνδρός της. Ἄρπαξε τὸ χαρτί, τὸ πέταξε κάτω καὶ τὸ ποδοπάτησε, τρελλὴ ἀπὸ τὸ θυμό της...

Ὅταν ὁ Πιὲρ γύρισε στὸ σπίτι, βρῆκε τὴ Λουκιανὴ πεσμένη στὸ κρεββάτι, νὰ κλαίη....

—Λουκιανή τῆς φώναξε καὶ πλησίασε κοντά της. Τί σοῦ συμβαίνει ;

Φαινόταν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος, τρομαγμένος. Μὰ αὐτὸ θὰ ἦταν προσποίηση, φυσικά. Ὑποκρισία !....

—Λουκιανή, ἀγάπη μου !... Πές μου λοιπόν... Πές μου τί ἔχεις ;... ἐπανέλαβε ἐκεῖνος.

Ἡ Λουκιανὴ σήκωσε τὸ χέρι της μὲ τὴ σφιγμένη φοῦχτα καὶ τὸ ἄνοιξε ἀργά - ἀργά, μὲ μιὰ δραματικὴ κίνησι, ἐνῶ συγχρόνως δὲν ἔπαψε νὰ κυττάζη στὰ μάτια τὸν Πιέρ. Μὰ μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατήθηκε νὰ μὴ γελάση : τόσο κωμικὸς τῆς φάνηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἄνδρας της. Κατάπληκτος ὁ Πιὲρ, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ σκανδαλῶδες ἐκεῖνο χαρτάκι, τὸ ἄνοιξε, τὸ διάβασε, καὶ ἔξαφνα ξέσπασε σὲ ἕνα ἀσυγκράτητο, σὲ ἕνα χειμαρρῶδες γέλιο !...

—Μὴ θελήσης τώρα νὰ μοῦ πῆς πὼς εἶνε καὶ δικό μου αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὄνομα !... τὸν διέκοψε πεισμωμένη ἡ Λουκιανή.

Καὶ τοῦ πέταξε κατάμουτρα μιὰ βρισιά :

—Ἐλεεινέ !... Ἐλεεινὲ ἄνθρωπε !...

Κι' ἔχασε τὸ πρόσωπό της ἀνάμεσα στὰ προσκέφαλα, ξεσπῶντας ξανὰ σὲ ἀναφυλλητά.

Ὁ Πιὲρ τὴν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή, πάντα γελῶντας.

Τὰ εἶχε μαντέψει ὅλα, χωρὶς ἄλλο ! Μὰ δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ πῆγε καὶ στάθηκε ἔμπροστὰ στὸ ἀνοχτὸ παράθυρο. Ἔπειτα, ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Λουκιανή, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη πάντα. Ξαναγέλασε πάλι, μὰ σιγὰ αὐτὴ τὴ φορά, σχεδὸν ἀπὸ μέσα του. Ἄνοιξε ἔστερα ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ ἔβγαλε ἀπ' ἐκεῖ κάτι καὶ τὸ ἄνοιξε. Ἦταν μιὰ πλάκα γραμμοφώνου. Τὸ γραμμόφωνο βρισκόταν στὸ ἴδιο δωμάτιο, ἐκεῖ, στὴ γωνία. Ὁ Πιὲρ τὸ κούβιδισε καὶ ἔβαλε τὴν πλάκα, ἔπειτα ξάπλωσε σ' ἕνα φωτεϊγν καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια....

Μὰ γλυκειὰ μελῳδία πλημμύρισε τότε τὸ δωμάτιο, καὶ εὐθὺς κατόπιν ἀκούστηκε μιὰ γυναικεία φωνή, ποὺ τραγουδοῦσε ἕνα ὄμορφο, καινούργιο τραγοῦδι : «Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς»....

Καὶ φίλησε τὰ ὡραῖα, τὰ δακρυσμένα ἀκόμη μάτια της...

Ἡ Λουκιανὴ ἀνεπήδησε. Γρήγορα - γρήγορα σκούπισε τὰ μάτια της. Δὲν ἔβγαλε οὔτε λέξι. Σωπηλή, μὲ δοσμένο χτὰ τὰ κλαμένα της μάτια, πλησίασε. Καὶ τὸ βλέμμα της συναντήθηκε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ Πιέρ, ὁ ὁποῖος γελοῦσε. Καὶ ἡ πλάκα τοῦ γραμμοφώνου ἐξακολουθοῦσε τὸ ὡραῖο, τὸ καινούργιο τραγοῦδι : «Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς»....

Τότε πειὰ ὁ Πιὲρ σηκώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν ὦμο τῆς Λουκιανῆς. Ἐκείνη ἔκανε μιὰ κίνησι ν' ἀποτραβηχτῆ, μὲ μιὰ τελευταία κι' ἀδύνατη ἐκρηξι τοῦ πείσματός της. Μὰ ὁ Πιὲρ τὴν κράτησε δυνατὰ καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι σταμάτησε τὸ γραμμόφωνο καὶ ἔβγαλε τὴν πλάκα.

—Λουκιανή, εἶπε χαμογελῶντας, ἄκουσέ με. Ἄκουσέ με, γιὰ νὰ καταλάβης πόσο ἄδικα μοῦ φέρθηκες καὶ πόσο ἀνόητες εἶνε ἡ ὑποψίες σου... Αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε βέβαια ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου καμμιᾶς φίλης μου, γιατί ἀπλούστατα δὲν ἔχω φίλη. Μέσα στὴν ταραχή σου δὲν κάθησες κἂν νὰ καλοπροσέξης τὰ πράγματα. Νά, κύττα : «Σ. 2177» εἶνε ὁ ἀριθμὸς αὐτῆς τῆς πλάκας, τὴν ὁποία ἀγόρασα χθές. Καὶ ἡ Λουκιανὴ Μπουαγὲ δὲν εἶσαι σύ, βέβαια, εἶνε ὅμως ἡ ἀρτίστα ποὺ τραγουδεῖ αὐτὸ τὸ καινούργιο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖο σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ προχθὲς στὸ Βαριετέ, καὶ τὸ ὁποῖο σπεύφτηκα νὰ σοῦ τὸ κάνω δῶρο !...

Ἡ Λουκιανὴ δὲν περίμενε νὰ ἀκούση περισσότερα. Εἶχε καταλάβει πειὰ ὅλο τὸ λάθος της, ὅλη τὴν ἀνησία τῶν ὑποψιῶν της γιὰ τὸν Πιέρ. Μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, ἔπεσε ἐπάνω στὸ στῆθος τοῦ ἀνδρός της. Ἐκείνος τὴν ἔσφιξε ἐπάνω του καὶ φίλησε τὰ ὡραῖα, τὰ δακρυσμένα ἀκόμη μάτια της. Καὶ ἡ πλάκα ἐτ' ἀρθμὸν «Σ. 2177» ξανάρχισε νὰ παίζη μιὰ ἀκόμη φορά :

«Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς..».

ΒΑΛΤΕΡ ΧΑΜΠΙΓΚΕΡ

ἀλίζαν περισσότερο, ἀπὸ πόθο κι' ἔξαψι.

Ξαφνικά, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόκκινο ντόμινο τινάχτηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε... Τὸ χέρι του, τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία, ἔπιασε τὸ κορδόνι τῆς μάσκας του καὶ τὸ τράβηξε βίαια. Τὸ πρόσωπό του ἀποκαλύφθηκε. Ἦταν κατάγλωμο, φριχτὰ παραμορφωμένο ἀπὸ λύσσα καὶ πόνο: Ἡ Φρανσίνα εἶδε—σὰν νὰ ἔβλεπε φάντασμα—τὸν ἄντρα της ὁλοζώντανον μπροστά της!

Τὰ μεγάλα μάτια της θόλωσαν ἀπ' τὴ φρίκη... Μιὰ κραυγὴ ἐτοιμάστηκε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ τεντωμένο λαρύγγι της...

Δὲν πρόφτασε νὰ ξεφωνίση ὅμως: Τὰ κοῦα δάχτυλα τοῦ ἀνδρός της σφίχτηκαν ἀστραπιαῖα γύρω στὸ λαιμό της...

Κι' ἐξακολουθοῦσαν νὰ σφίγγουνται... νὰ σφίγγουνται... ἀπαίσια... σὰν τανάλιες...

Ἡ Φρανσίνα κυλήστηκε ἄψυχη στὸ πάτωμα... Κι' ἐπάνω στὸ πτῶμα της, ἔπεσε ὁ Νταρμποὺρ κλαίγοντας πικρά...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μετὰ τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα :

Ὁ σωφφέρ.—Ὄ,τι ἔγινε, ἔγινε ἀπὸ δικό σας λάθος. Ἐγὼ ξέρω πολὺ καλὰ τὴ δουλειά μου. Ὀδηγῶ αὐτοκίνητο εἴκοσι χρόνια.

Τὸ θῦμα.—Κι' ἐγὼ ξέρω τὴ δική μου. Περπατῶ πενῆντα χρόνια !

* * *

Μεταξὺ ἀνδρογύνου :

Ἐκείνη.—Τοῦ κόστισε πολὺ ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του ;

Ἐκεῖνος (ἀπρόσεκτος).—Ναί !... Κάπου ἕξη χιλιάδες δραχμές !

* * *

Ἀμερικανικὴ ἀγγελία :

«Χάθηκε τὸ σκυλάκι τῆς κυρίας μου. Εἶνε μ' ἕνα μάτι, χωρὶς οὐρὰ καὶ τόσο παχύ, ὥστε μόλις μπορεῖ νὰ περπατήση. Ὅποιος τὸ φέρει...ψόφιο, θὰ πάρη 20 δολλάρια» !...

* * *

Ὁ μικρός.—Πές μου, μπαμπά, ἡ μητέρα σου σ' ἔδερνε ;

Ὁ μπαμπᾶς.—Ὄχι, παιδί μου, μὲ δέρνει ὅμως ἡ δική σου !...